

A *mo* **i**
S *enyor*

Drama

Una obra sobre la violència de gènere

Original de

Glòria Rojas i Romero

Beniarrés, Gener de 2010

A mo i Senyor

Drama

Aquesta obra es va estrenar el 26 de Març de 2010 en la Sala d'Actes de l'IES Serra Mariola de Muro d'Alcoi sota la direcció de Glòria Rojas i Romero, l'autora. I també va ser posteriorment representada en els Centres Culturals de Muro, Alfafara, Agres, Cocentaina i Gaianes amb el següent repartiment:

Personatges

(per ordre d'aparició)

Maria..... l'amiga.....Montse F rancés
Paula..... l'amiga.....Mari Cruz Colomer
Cris..... l'amiga.....Sonia Cascant
Carles..... l'amic.....J ordi Moltó
J osep..... l'amic.....J uan Catalá
Pere..... l'amic.....Óscar Catalina
Carol.....la víctima.....N ara Pérez
Raül..... l'agressor.....V icent París

dreta i esquerra, les de l'actor

Carol és una jove enamorada que comença el seu festeig formal amb **R**aül, un xic que en un principi l'havia respectada i tractada molt bé. Quan la relació avança amb el temps, Raül es convertix en un jove agressiu i violent. Carol, per amor, se somet a la voluntat, al control i a les constants humiliacions del seu nóvio. Les amigues intenten ajudar Carol perquè aquesta relació de domini no seguisca endavant. Quan Carol deixa, per fi a Raül, els sis amics, tots plegats, la recolzen per tal que isca sana i estàlvia d'aquesta situació marcada per la subjugació, i els maltractaments físics i psicològics.

A C T E I

Escena 1

Estem en un parc. Paula i Maria estan assegudes en un banc; xarren i miren unes fotografies que tenen gravades al mòbil. En això entra Cris, a pas ràpid per un dels laterals, l'esquerre, i s'asseu al costat de les xiques tota devanida. Les tres són amigues, hi ha molta complicitat entre elles.

- CRIS: *(Amb un gran entusiasme)* Xiques, tinc una notícia bomba! Sabeu que Carol ja va en sèrio amb Raül?
- MARIA: *(Una mica despistada)* Raül? El de 4t?
- CRIS: Clar, dona, el de 4t, no serà amb el mocós de primer, no?
- MARIA: Jo què sé! Podria ser també, no?
- CRIS: Tu flipes i reflipes, Maria. Eres un cas perdut. A quina potència hem d'elevat el teu superlatiu despistat, bonica?
- MARIA: Val, val, amb Raül, el de 4t. M'alegre un muntó.
- PAULA: *(Fent mala cara)* Jo, gens. No m'alegre gens. Amb eixe, dius? *(Amb excepticisme)* Doncs, vaja una notícia bomba... Per fi l'ha fet caure, pobra Carol...
- CRIS: *(Sorpresa per l'actitud tan negativa de Paula)* Ei, Paula, què dius, *tia*? Que Raül no et cau bé... o *(fent cara de pillat)* és que estàs zelosa?
- PAULA: *(Espantada)* Tira, tira, boja! Ho dic perquè no sé què l'ha pogut vore Carol a eixe, si és un *tio* bord. I sí, sincerament, em cau fatal.
- MARIA: Jo no el conec massa, de vista i prou més. Però pareix simpàtic i no està gens mal.
- PAULA: Com sempre, vosaltres dos, en Bàbia. No esteu al *loro*, xiques, jo sé coses...
- CRIS: Míra-la a ella, la senyora Matahari...
- PAULA: Ei, Cris, no te'n passes, que jo no sóc cap espia ni tampoc cap fisgona, bonica; sols que m'agrada estar informada, saber el que passa al meu entorn, res més.
- MARIA: I bé, què coses són les que saps?
- PAULA: Resulta, que una temporada eixe tal... *(li costa anomenar-lo)* Raül, va anar en la quadrilla del meu cosí Ernest, i segons tinc entès és prou folloner i un poc... mala bèstia.

CRIS: *(Fent broma)* Fotris, Paula, quin retrat més bonic has fet del xic... sols t'ha faltat enmarcar-lo...

MARIA: *(Seguint-li la corrent a Cris)* Sí, rotllar-lo en paper de regal i posar-li un llaçet...

PAULA: Ei, que estic parlant-vos en sèrio, *marujes*.

CRIS: De totes maneres, Paula, no crec que devam traure conclusions precipitades. Tu ja saps que la gent diu moltes coses, i de vegades afonen a una persona amb comentaris perniciosos sense motius reals, sense arguments, només per fotre o per pura enveja.

MARIA: Cris té raó. Segur que eixe xic és una bellíssima persona. Jo el veig prou seriós, prou formal. Una miqueta parat, això sí. No se relaciona massa amb els de la seua classe... *(Pensa, caiguent en el conter)* Ni amb els de altres classes tampoc..., cert; però això no vol dir res.

PAULA: No m'agrada com mira. És raro.

CRIS: Li tens mania.

PAULA: No és això.

MARIA: Segons parles, i posant eixa cara de lletuga pansida, a mi també em fas pensar que estàs per ell...

PAULA: *(Amb caràcter)* Per l'Amor de Déu, Maria! Què dius, insensata? Tu flipes, o què? No enteneu per on van els tirs. Com sempre esteu en els núvols. El temps vos farà comprendre el sentit de les meues paraules... Encara que espere enganyar-me, pel bé de Carol...

CRIS: Seria millor que soltares el que saps, i no anares amb tant de misteri.

MARIA: Cris té raó. No ens intrigues més i digues d'una vegada el que hages de dir. Sempre que siga important, clar, perquè si és una favada...

PAULA: Cap favada, tu. Per ara, l'únic que sé, és que eixe Raül ja no va en la quadrilla del meu cosí Ernest... Va passar alguna cosa, un mal rotllo, ben gros... Ara, eixe camp per lliure, sempre va tot sol..., o és que no s'heu donat conter?

CRIS: Sí, i què? A vegades, més val sol que mal acompanyat... I les dites no s'enganyen mai.

MARIA: *(Fent broma)* Mireu la filòsofa, què profunda ens ha vingut hui.

CRIS: I de què anava eixe 'mal rotllo', 'ben gros'?

PAULA: No me l'explicaren, no sé; hi ha cert secretisme sobre l'assumpte. El cas és que el feren fóra del grup i ningú vol saber-se res d'ell.

CRIS: Fotris, és que no soltes una! S'hem quedat igual!

MARIA: A més a més, el teu cosí Ernest i la seua quadrilla ja són prou majorots tots, no estàn en segon de batxiller?

CRIS: Sí, i alguns ja van a l'Universitat. Què feia Raül amb ells? Jo, sincerament, no l'he vist mai en eixe grup. *(A Paula)* Crec que t'enganyes de persona, Paula.

PAULA: *(Ferma i seriosa)* Que no, que no m'enganye.

CRIS: No t'enganyes, però no soltes prenda. Això com s'enten?

MARIA: *(Suspicàç)* Paula, crec que estàs quedant-te amb nosaltres. Ací estem Cris i jo amb la boca oberta esperant ansioses el gran relat i quan ja has agarrat carrereta, vas, et plantes i ens talles pel mig. Què és això de tant secretisme, *tia*?

CRIS: *(Algo tufada)* Sí, tu estàs de conya, Paula. T'has inventat una història i ara no saps per on eixir.

PAULA: *(Molesta)* Xe, que no! Què va en sèrio, vos promet! Jo pregunte, però tots tanquen la boca. Per molt que insistisca, no diuen ni mut, canvien de tema de seguida. I eixe mutisme confirma que la història no és precisament agradable o digna de ser mencionada. Jo no seria capaç de fer broma amb una cosa així, més encara estant Carol de per mig. Ben greu que em sap, vos assegure. *(Amb tristor)* Tant de xicot que hi ha per l'Institut i justament encarar-se amb eixe...

MARIA: *(Tallant-la)* Ja està bé amb el 'eixe', xe. El xic té nom.

CRIS: Maria té raó. Els prejudis no són bons i tu estàs encabotada en deixar malament al xicot i això no és just ni està bé, més encara quan dius que realment no saps res i que tot són sospites o conjectures teues.

PAULA: He sentit campanades lletges...

CRIS: Sols campanades, soroll, *ruído*, i què? Si hem de fer cas de tot el que circula per *ahí* sense trellat ni fonament, apanyats estavem.

MARIA: No estàs anant massa lluny, Paula? Jo crec que sí. Mira que tu, de vegades, sols ser molt impulsiva.

PAULA: No, no. No és això, ara no. Sé que puc ser impulsiva o contestona; però ara es tracta d'una intuïció...

CRIS: Ala, intuïció, el que faltava! Va, Paula, no et calfes tant el cap amb marejos i amb romanços. Deixa que les coses roden i duguen el seu ritme natural.

PAULA: *(Es queda una estona pensativa. Paula intenta convèncer-se)* Tan de bo tingueu raó, i estiga fent un bou d'una puça... Espere enganyar-me. Igual el que he sentit només és una bola i els tirs vagen per altre lloc, i no pel que jo pense... Tan de bo fora així...

MARIA: Clar, dona, tot anirà bé, ja voràs. Carol deu estar super feliç. Últimament no feia altra cosa més que pensar i parlar de Raül, a tota hora: que si és tan dolç, tan atent, tan carinyós, tan simpàtic, tan cavaller, tan considerat; que la mima i la tracta com a una reina, que no sap què fer-se amb ella, que la respecta un muntó...

CRIS: *(A Paula)* Per això és que Carol ha donat este pas, formalitzant la relació, perquè està segura del que fa, i perquè Raül ja l'ha demostrat que va de bo i que és un xic formal en el que pot confiar plenament. Està enamorada fins a la mèdul·la. No cal llevar-li la il·lusió ni aiguar-li la festa. *(En pla romàntic)* L'amor és tan bonic! *(Sospira)* Ai, qui estiguera en el seu lloc!

MARIA: *(Amb molta picardia assenyala a un grup de xicons que s'apropen a elles)* Ui, Cris, crec que a lo millor prompte tu estigues en eixe lloc d'ensomni, de boja enamorada que tan desitges... Gira't un poquet, bonica, i digues: el que ve per ahí no és Carles, el teu adorat i meravellós Carles?

CRIS: *(Es queda de pedra, no s'atreveix a girar-se)* No emprenyes Marieta...

PAULA: Diu veritat. I a més, trobe que Carles ve molt bé acompanyat...

CRIS: Esteu de broma altra vegada. Això espere, perquè hui encara no estic preparada per a un encontre tan... *(sospira, fent broma)* celestial... *(Les amigues riuen l'ocurrència de Cris)*

Escena 2

S'apropen els tres xicons jovenets, d'uns quinze a setze anys tots, són Carles, Josep i Pere. Entren pel lateral esquerre.

CARLES: Hola xiques, què tal?

PAULA: Molt bé, i vosaltres? Com és per ací?

PERE: De pas, anem a la Biblioteca, un treball de Socials, prou important..., per tal de recuperar nota.

MARIA: Ah, ja, les notes, el martiri del dia a dia. I què, apreten molt en 4t? Es per saber el que ens espera l'any que bé.

CARLES: Apretar?, depén. Hi ha assignatures que sí. És un fi de cicle, en alguna cosa és nota. *(A Cris)* I tu, Cris, com estás?

CRIS: *(Tota roja, quasi tremolant d'emoció)* Molt bé, Carles, per què ho dius?

CARLES: Com estàs tan calladeta.

CRIS: Simplement vos escoltava..., com Josep *(l'assenya-la)*, ell també està molt calladet.

PERE: *(Fa una sorriseta pícara)* Josep ara no parla, és veritat, però de tanta emoció. *(A Josep, animant-lo)* Conta, conta-li a les xicones el que t'ha passat.

JOSEP: Res, que fa un momentet acave d'enterar-me de que m'han donat una beca.

MARIA: Una beca?, què guai! Per a estudiar què i aon?

JOSEP: Me l'ha donat l'Acadèmia d'Art, per a fer un curs de pintura renaixentista a Itàlia, pels tres mesos d'estiu.

PAULA: Itàlia! Això és una passada, *tio!* L'enhorabona! T'ho mereixes, de veres, és que dibuixes i pintes com els àngels. *(El besa)*

MARIA: Això és cert, a vore'm per a quan eixe retrat que em vas prometre. Vull que siga prompte, saps?, que no voldria que els teus pincells s'entretingueren traçant les meues arrugues. *(S'estira la cara i tots riuen)* Felicitats, Josep. *(El besa)*

JOSEP: *(Tot devanit)* Gràcies, xiques.

CRIS: Ara sols falta la besadeta de la teua amiga de l'ànima *(li pega un beset)*. Ja sabia jo que en això de pintar aplegaries lluny, és que ets un geni.

PERE: *(Amb picardia i complicitat)* I com el nostre artista sabia que s'alegrarieu tant pel seu éxit i els seus triomfs, ací, l'amic Josep, vol dir-vos alguna coseta més.

CARLES: *(Animant-lo)* Sí, va Josep, no el talles, tira-li.

JOSEP: Res, que volia convidar-vos a tots a fer-mos algo en el 'Pink', per celebrar-ho, i passar tota la colla una bona estoneta junts. Ja vos diré el dia.

PAULA: *(Felicíssima)* Fet! Excel·lent idea. A que sí, xiques?

CRIS: *(Devanida)* Clar, per descomptat que anirem!

MARIA: *(Fent broma, pronunciant exageradament)* I brindarem pel futur 'Michelangelo Buonarroti!' *(Tots riuen)*

CRIS: A Carol ja s'ho has dit?

JOSEP: No, és que no l'he vista. Si m'acave d'enterar ara mateix de la beca. Digueu-li-ho vosaltres *lo* de la quedada, de totes maneres jo li ho diré només vore-la.

PAULA: *(Seriosa, fent mala cara)* Vindrà acompanyada.

PERE: *(Sorprés. Fa mala cara també)* Com? No emprenyeu. És cert el que és diu per ahí, que ja va amb... Raül?

PAULA: Pere, pel que veig que a tu també el costa... digerir... la notícia.

CRIS: *(Tufada amb Paula)* Sí, va amb Raül, algún problema? I tu, Pauleta, no sembres zitzània, bonica. *(Mira a tots els amics que s'han quedat muts)*. Què passa? Per què feu tots careta de pomes agres?

PERE: *(Intenta dissimular)* Res, que ens sorprén, simplement. Pensavem que era un bolo que algú s'havia inventat, ja està. És que... coneguent-lo...

CRIS: Però què és el que coneixeu, botons? Parleu ja d'una.

JOSEP: *(Mira amb complicitat als amics)* Res, la veritat, no sabem res. El que passa és que és un poc raro, no vol ajuntar-se amb ningú, va sempre tot sol. Això...

MARIA: Això són bobades. I està clar que sí ha volgut ajuntar-se amb algú, amb Carol, i s'ha enamorat, no? O és que el fet de ser uno molt parat és un crim? Amb Carol sí que vol anar. Carol l'ha conquerit, o no?

CARLES: *(Capmoix)* Això es veu. *(Mirades de preocupació entre els xics i Paula)* Bo, nosaltres ens n'anem, que el treball és llarg i volem aprofitar la vesprada. Ja ens vegem xiques.

PAULA: Vos acompanyem fins al Matzem, així de pas xarrem una miqueta més. *(A les amigues)* Nem?

TOTS: Sí, anem. *(Se'n van tots xarrant entre ells animadament. Fan mutis per la dreta)*

Escena 3

Entren per l'esquerra Carol i Raül, agafats de la mà. Carol és una xicona alegre, oberta i divertida, com les seues amigues. Es vestix, per norma general, molt moderna i juvenil; en aquesta escena la vegem amb una minifalda i uns leotards que fan joc amb el suèter i la bufanda. Raül mostrarà sempre un semblant seriós i el gest anitpàtic; una mirada dura i reüllosa; el seny frunzit: res està mai al seu gust.

CAROL: Quina sorpresa més bonica m'has donat, Raül. M'ha agradat molt que vingueres a per mi. La classe estava fent-se-me enterna.

- RAÜL: Jo em pregunte, Carol, si és precís que vages vesprada sí, vesprada no a eixes classes de reforç.
- CAROL: Sí, és precís. La veritat és que a mi no m'apanyen molt tampoc, però em costa anar. Lo cert és que millore en el meu rendiment, saps? És pesat, sempre en classes: tot el matí a l'Institut i després de vesprada a l'Acadèmia..., és un rotllo, però a la llarga paga la pena.
- RAÜL: No m'apanya gens. Això fa que pugam vore'ns menys.
- CAROL: No el preocupes per això, tu ja saps que sempre trobem l'ocasió de vore'ns. Comprenc que a tu l'espera se te faça llarga, com sempre tens tant de temps lliure... Per què ja no vas a jugar a futbol?
- RAÜL: Em vaig cansar, punt. Entrenaments, partits, lliguetes, copes. Un rotllo. I ara m'alegre de haver-ho deixat, perquè tindrè tot el temps exclusivament per a tu.
- CAROL: Ei, atura't, que el fet d'eixir junts no significa que tingam que trencar amb la nostra vida d'abans i en les nostres activitats habituals.
- RAÜL: *(Autoritari)* A no? Doncs, a mi em sembla que sí. Per a mi eixir junts és el més important del món, i davant d'això no vull que s'antepose res, ho entens? *(Molt seriós i tens, parla amb rotunditat)* Voldria que tu pensares el mateix Carol..., jo vaig en sèrio, saps? Molt en sèrio. No hi ha res que m'importe més que tu. Et vull massa. Espere que t'hajas adonat d'això.
- CAROL: *(Complaguda)* Ja ho sé *bobo*. I va, no cal que el poses tan seriós, que se te fan unes arrugues molt lleges al front i t'assembles a un iaio remugó i malcarat. *(Mirant l'hora al mòbil)* I ara disculpa'm, però me'n vaig volant a ca' Cris, *(li fa una carantoina)*, i gràcies pel passeig, carinyet, i per esta sorpresa tan bonica d'anar a per mi...
- RAÜL: *(Tallant-la, s'enfada; li alça la veu i l'aparta de sí de mala manera)* A ca' Cris, a què? Eh? Ara te'n vas sense més? Tan de romanç per a no res? Per això he anat a per tu, per a que ara em deixes tirat de bones a primeres com si fóra un gos sarnós?
- CAROL: *(Visiblement sorpresa per l'actitud i el comentari del xic)* Ei, *guapo*, enfadat altra vegada? Estàs molt sensible tu, hui. Què'l passa? Me'n vaig a ca' Cris, sí, perquè hem d'acavar un treball de Naturals, ja hem fet tot *lo* gros, sols ens queden les conclusions finals.
- RAÜL: *(Despectiu)* Rotllos *pataters*...

CAROL: Ei, de rotllos res, que estem a final de trimestre, i tu ja saps que en 3er ja comencen a apretar-nos. Aquest treball és important...

RAÜL: *(Tallant-la)* Més que jo?

CAROL: Però què dius? Clar que no, però és un deure i he de complir...

RAÜL: *(Molt molest)* Sense que t'importe res abandonar-me.

CAROL: *(Riu, perquè encara no s'ha percatat de l'abast del cabreig de Raül)* Qui t'abandona, bobet? Això mai. I va, no poses morros ni sigues tan capritxoset, que demà tindrem tota la vesprada per a estar junts.

RAÜI: Ah, sí? Això mateix em digueres ahir de hui, i ja veus quina poca paraula tens.

CAROL: No em vaig recordar del treball de Naturals. Però demà, segur.

RAÜL: Això espere. I el divendres, què? Puc comptar amb tu?

CAROL: *(Se sent pressionada)* Ui, Raül, els divendres tinc la vesprada molt liada, això ja ho saps tu massa.

RAÜL: *(Traient fum, despectiu i burlesc)* Sí, massa que ho sé, clar que ho sé: la merda de ballet, la *gilipollés* de les classes de música i per la nit, com no, el punyeter assaig de la banda.

CAROL: *(S'ofén)* Ei, tu, parla bé que...

RAÜL: *(Rabiós i alterat, l'agarra del braç, l'alça la veu i la sacseja, fora de sí)* A mi ningú em diu com tinc que parlar, ho entens, *capulla?*

CAROL: *(Ofesa i dolguda moralment, se desfà de la subjecció)* No, no ho entenc! I ara solta'm! A tu que el passa? T'has tornat boig, o què? A què ve posar-te així? *(Enèrgica)* Sàpies que si insultes les coses que jo faig m'insultes també a mi, t'enteres ja d'una? La dansa i la música són molt importants en la meua vida. Des de ben xicoteta que estudie l'una i l'altra; els meus pares s'han gastat i se gasten un *pastó* perquè jo puga anar a eixes classes. Em fan feliç,estic a gust i formen part de la meua persona. Si no t'agrada, t'aguantes! Fins ací hem aplegat! *(Inicia el mutis)*

RAÜL: *(Se'l nota encara tens i amb ràbia continguda, però busca una estratègia per recuperar-la. Ara parla suau, mesurant les paraules, simula arrepeniment autoinculpanent-se)* Carol! Va... espera..., torna, *tia*. *(Ella sols es gira, està molt disgustada, dolguda, quasi a punt de plorar)* Perdona'm, per favor. Jo no sé que m'ha passat..., no sé per què he dit tantes burrades juntes..., ni per què t'he parlat d'eixa manera... He sigut un grosser, un idiota. Se m'han creuat el

cables. Si t'he ofés, disculpa'm..., encara que sé que no tinc perdó... M'he exaltat un poc, res més. Comprén-me...

CAROL: Què he de comprendre? No sé a comptar de què han vingut eixes rabinades i eixa reacció. M'has espantat, *(tocant-se el braç, adolorida pels sacseigs)*, i m'has fet mal. La teua actitud no te res a veure amb el Raül que jo conec... o el que jo creia conèixer: carinyós, dolç, comprensiu, tolerant i sobretot, respectuós.

RAÜL: *(Poc a poc va acostant-se a ella i l'agafa les mans amb tendresa)* El que passa és que estic boig..., sí, és veritat, tens raó, estic boig, però boig per tu, enamorat perdudament, Carol...

CAROL: *(Dolguda)* Això no justifica el menyspreu que ara has demostrat cap a les meues coses. M'has ofés.

RAÜL: M'he ofuscat..., he perdut els nervis. El que passa és que jo voldria que estaguerem sempre junts i per moments m'oblido de...

CAROL: *(Tallant-lo, ferma)* De que tenim una vida a banda d'eixir junts?

RAÜL: *(Se la queda mirant perplex, però ara s'eforça visiblement per controlar la seua actitud violenta)* Això... *(Carinyós i mostrant senyals d'estar abatut)* Voràs, cada vegada que te'n vas a alguna d'eixes coses que tu fas, sent com una buidor dins de mi, com si m'arrancaren algo, un rosec lleig al pit i no puc suportar-lo. I això em fa pedre els nervis..., però ja està..., ja he clavet la pota... ben fonda... *(Suplicant i melós)* Em perdones, preciosa? Em perdonarà el meu torronet d'amelta dolça...?

CAROL: *(Cau rendida)* Torronet d'amelta dolça...? Fa dies que no em dies això tan bonic, m'encanta..., sona especial...

RAÜL: És que tu ets especial, lo més bonic del món *(li acaricia suaument la cara)*.

CAROL: De totes maneres, no t'escaparàs d'un bo bonegó, ho saps? *(Li parla carinyosament, tal i com es bonega a un xiquet)* Vaig a estirar-te les orelles, ben fort, el que has fet ha estat molt lleig; horrorós, diria jo.

RAÜL: *(Simula penedir-se)* Ho reconec. Disculpa'm. No tornarà a passar, t'ho promet.

CAROL: Bo, disculpes acceptades. Sàpies que jo també vaig molt en sèrio amb tu, que eres molt important, que ara formes part de tot el que és important per a mi.

RAÜL: *(Eixut)* Clar.

CAROL: Això vol dir que hem d'acoplar-se de la millor manera possible l'u amb l'altre, respectant-se mutuament en horaris, activitats, amistats i tot això.

RAÜL: *(Com una pedra i eixut)* Segur.

CAROL: *(L'agafa, carinyosa, les mans)* A mi m'encanta estar amb tu, que això no se t'oblida mai.

RAÜL: *(Com un bloc de gel)* No se m'oblidarà.

CAROL: Va, no estigues trist, anima't, ja ha passat tot. Alegre eixa careta, sols ha sigut un malentés, una bobada, a que sí?

RAÜL: Sí, només que això. Ja está tot passat. Esborrat i comte nou.

CAROL: Així m'agrada. Vull vore't content, amb eixe somriure tan bonic que tens. Bo, que et sembla si demà quedem ací?

RAÜL: *(Eixut)* Ací mateix, em sembla bé.

CAROL: Val... Fins demà, *guapo*. *(Li llança un beset a l'aire, molt joganera. Inicia el mutis per la dreta)*

RAÜL: *(La crida)* Carol, volia dir-te que... m'agradaria molt que demà et posares eixe xandall blau que dus de vegades. En ell estàs preciosa. El blau et senta de meravella.

CAROL: *(Fent mala cara)* En xandall? Jo? Sols em pose el xandall per a les classes de gimnàstica.

RAÜL: Es que les minifaldes...

CAROL: *(Alerta i encuriosida)* Què els passa a les meues minifaldes? Pensava que t'agradaven..., *(picarona)* si sempre tens els ulls fixes en les meues cuixes...

RAÜL: *(Furiós, alça la veu)* I els altres també!

CAROL: *(Atordida i confosa)* Què?

RAÜL: *(S'aplaca, se controla, intenta fer-se el simpàtic. Está nerviós)* Vull dir que... El que passa és que... amb xandal estàs més *guapa*...

CAROL: *(Sorpresa)* Ah, sí? No m'ho digues... No m'ho crec...

RAÜL: *(Rotund)* En eixe especialment..., i sí, ja t'ho he dit i pots creure't'ho.

CAROL: Sempre he pensat que el xandall és una roba molt còmoda, sí, però impersonal. La manera de vestir parla de la nostra personalitat, diu molt de com és cadascú. No creus?

RAÜL: *(Rotund, insistix, sense escoltar-la)* Deixa't de rotllos: en xandall estàs més *guapa*, punt.

CAROL: *(Prenent-s'ho amb simpatia)* Val, senyor sord, vindré demà amb eixe xandall; però sols demà, i sols per complaure't, d'acord? Perquè sàpies que a mi m'encanten les minifaldes i les pantalonetes curtes i els vaquers ben ajustats. Adèu. *(Li llança un beset. Se'n va per la dreta)*

Escena 4

RAÜL: *(L'ofereix un somriure fals, forçat, i se la queda mirant fixe, amb una duresa estranya en la mirada. Quan Carol desapareix d'escena, ell trau un xicle i abans de llevar-se'l a la boca, diu:)* Doncs, se t'acavaren les minifaldes i els vaquers ben ajustats i eixos pantalonets curts desfilatxats i cutres, xiqueta, encara que t'encanten. *(Se posa el xicle a la boca, tira l'envoltori a terra. Mastega amb força, amb ràbia. Parla amb molta cadència, com si exprimira cada paraula)* Ara sabràs què és lo més important realment i qui posa ací les normes i els horaris. Se t'ha acabat la solta, torronet..., se t'ha acabat la solta. Ja n'has tinguda prou, ja t'he aguantat massa i tot... És hora de lligar-te en curt... No vaig a passar-te ni una més... Ja està bé de fer el cabró. *(Inicia el mutis, però abans pateja rabiós una llanda de refresc que es troba al seu pas. Se'n va per l'esquerra a pas lent; malcarat i cavil·lós)*

A C T E II

Escena 1

Veiem a Carol asseguda al banc del parc escoltant música des dels auriculars del seu mòbil. Subratlla amb desgana uns apunts i va llegint-los. Vestix un xandall rosa. En això que entra pel lateral esquerre Paula, que al passar pel seu costat se n'adona de que és Carol. Paula se sorpren moltíssim de vore-la allí.

- PAULA: Carol? Ets tu? Què fas ací?
- CAROL: *(Llevant-se els auriculars. La saluda sense molta emoció)*
Hola Paula. Ací, esperant a Raül.
- PAULA: Per què no has anat ahir a fer-te les extensions? Saps que Júlia està que trina amb tu? Tenia la *pelu* a tope i ella per respectar el teu torn li va dir a una que no podia agarrar-la i aquella li va muntar una esceneta de por i se'n va anar tota tufada.
- CAROL: No he anat perquè he decidit no fer-me-les.
- PAULA: *(Sorprendidíssima)* I això per què? Si has sigut tu l'embolicadora. Tu la xica *fashion* que ens has convençut a totes de canviar de *look* i ara... *(Mirant-la preocupada de dalt-baix)* Què et passa, Carol? Últimament estàs molt *rara*. Fa mesos que estàs desconeguda del tot. Has canviat *mogolló, tia...*, des de que vas amb... Tens algun problema? Conta'm.
- CAROL: *(Eixuta)* Res..., res... Simplement que ja no vull fer-me les extensions... he canviat d'opinió. Punt.
- PAULA: Jo ja no parle de les extensions. *(Li pega estiró al pantaló de Carol)* Per què sempre vas de xandall? No sabia jo que tingueres una col·lecció tan gran, cada dia en portes un diferent. No dies que els xandalls formaven part d'un vestuari insuls, *light*, sense personalitat? Ja no et maquilles, estàs demacrada, pàl·lida. Per què ja no vols ajuntar-te mai amb nosaltres? És com si ens fugires. Sempre busques excuses per escapolir-te; sempre tens a punt un 'no puc, tinc presa, m'esperen'. Estàs enfadada? T'hem fet alguna cosa, t'hem ofés sense adonar-nos-en?
- CAROL: No, què va.

PAULA: Aleshores, per què estàs així, com és que ha canviat tant? Què l'ha passat a eixe cervellet (*li toca carinyosament el cap*) que sembla haver caigut enmig d'una boira espesa i que ara, tot desorientat deambula sense trobar eixida?

CAROL: (*Molesta, li lleva la mà*) Va, deixa't de bobades, Paula.

PAULA: (*Molt seriosa*) No, Carol. Deixa't de bobades tu. Qui està marejant-te? Qui està calfant-te el cap?

CAROL: (*S'enfada*) Ningú! *Corta* el rotllo!

PAULA: (*Ferma, ataca*) És eixe, segur! I tu li seguixes la corrent? Tu li fas cas? Has vist en que t'ha convertit?

CAROL: (*Tallant-la, no l'escolta*) Tu no te l'has pogut tragar mai!

PAULA: Les meues raons tinc!

CAROL: No vull discutir amb tu, Paula. Deixem-ho ja.

PAULA: No. No el deixem. Vull ajudar-te, conta'm.

CAROL: No hi ha res a contar.

PAULA: (*Insistix*) Com s'entén que no vulgues eixir amb tota la colla d'amics? No véns... no veniu mai. Per què?

CAROL: Coses nostres.

PAULA: I l'Institut, què?

CAROL: Què li passa a l'Institut?

PAULA: Traus unes notes horribles, de seguir així penjaràs tot el curs. No estàs en la faena. Del notable has passat a l'insuficient. Vas caiguent en picat. On tens el cap?

CAROL: Para ja!

PAULA: Fa quatre divendres que ja no vas als assaigs de la Banda Juvenil.

CAROL: I...?

PAULA: Últimament t'has escaquejat de la majoria de les classes de repàs.

CAROL: No m'ho digues.

PAULA: M'he enterat que no has volgut formar part de la coreografia per a la presentació del capità moro.

CAROL: (*Enfadant-se*) Però tu de què vas? Te saps la meua vida en vers o què?

PAULA: Sé que passa alguna cosa i vull ajudar-te. Ets la meua amiga.

CAROL: Gràcies pel teu interès, però jo estic bé. Molt feliç. Estic passant per un moment molt dolç i simplement vull disfrutar-ho a tope.

PAULA: Deixant a un costat tot, fins i tot als amics?

CAROL: Això sols és temporal, fins que..., fins que... em reorganitze en la meua nova vida.

PAULA: *(Bocabadada)* Com? Què coses més rares dius! “Reorganitzar-te en la teua nova vida”? Això com és menja? Què vols dir? Explíca’t millor, que si no...

CAROL: *(Esclata)* Ja està bé, Paula! Ja està bé! Vols escodrinyar-ho tot! Deixa’m en pau i no preguntes tant!

PAULA: *(Amb força)* Estem preocupades per tu! Volem ajudar-te! Creiem que estàs ficada dins d’un laberint del qual no pots eixir. Deixa’ns ajudar-te a trobar la porta d’eixida...

CAROL: No em maretges amb les teues càbales, Paula.

PAULA: Sincera’t. Conta’m. No et faces de pregar.

CAROL: Hi han coses que pertanyen sols a la meua intimitat. A ningú l’importa la meua vida. No tinc per què contar-te res ni per què donar-te explicacions. Punt!

PAULA: *(Dolguda, s’enfada)* Fotris amb el ‘punt’ dels botons! Això sí que és nou! I quina cançoneta més poc original t’han ensenyat! *(Pausa. Ara amb complicitat i visiblement preocupada)* Carol, vinga, no sigues així *tia*, no ens enfadem. Confia en mi, abans ens contàvem tot..., te’n recordes?

CAROL: *(Tallant-la en sec)* Abans era abans.

PAULA: *(Colpida)* No tendria per què haver canviat res, no trobes?

CAROL: *(Eixuta)* Trobe que hi han coses que ja no són de la teua incumbència. Ara ja tinc qui m’escolte, en tot...

PAULA: *(Amb rotunditat)* Eixe fa alguna cosa més que escoltar-te..., crec jo...

CAROL: *(Nerviosa)* Estàs passant-te de la ratlla, Paula.

PAULA: *(Amb fermesa)* En el fons sé que saps que no sóc jo qui se’n passa. Per alguna estranya raó el tapes i no sé encara fins a quin punt series capaç de justificar-lo. Això em fa por. Quin poder té sobre tu? Digues: eres la seua nòvia o la seua titella?

Escena 2

En eixe moment apareix per la dreta Raül. Al veure a Paula se li agrada el gest. A Paula li passa el mateix. Els dos es miren de fit a fit, amb cara de pocs amics.

RAÜL: *(Intentant fer-se el simpàtic)* Hola. Xarrant?

PAULA: *(Eixuta)* Algo paregut. Bo, me'n vaig.

RAÜL: *(Xulesc)* Tan prompte? Pots quedar-te, no mossegue.

PAULA: *(Desafiant)* No estaria jo molt segura d'això...

RAÜL: *(Donant-se per al·ludit, malcarat)* Podries explicar-te, encant?

PAULA: *(Amb retintín)* No cal, que “a buen entendedor, pocas palabras bastan”.

RAÜL: *(Xulesc)* Xafes terreny fangós, saps? Vas de *listilla*?

PAULA: *(Ferma, li retruca)* I tu, de què vas? D'amo i senyor?

RAÜL: *(S'enfurix)* Ei, *para el carro!*

CAROL: *(Intervé sobtadament, per tal de tallar la discussió que a cada moment puja de to)* Paula! Ja val, per favor. Demà en classe ja m'explicaras allò de..., de... de les recuperacions i els nous treballs en grup, sí?

PAULA: *(La mira angoixada)* Demà, clar..., com tu vulgues, Carol. Cuida't, que et fa molta falta. *(Se'n va tota pesarosa per l'esquerra, ignorant completament a Raül).*

Escena 3

RAÜL: *(Furiós, segueix a Paula, només que unes quantes passes. S'atura, impotent)* I ésta de què va? Serà malparida! L'estampa de collons! *(Ara mirant encés a Carol)* Has vist quins fums gasta la teua amigueta? *(Torna al costat de Carol. Rabiós, l'agarra d'un braç i la sacseja fort, fora de sí)* Tu què l'has contat, puta? Digues!! Què l'has contat!!

CAROL: *(Acovardida, sense alé)* Res, res..., t'ho jure. Què tinc que contar-li jo a ella? Ni a ella ni a ningú... Res de res...

RAÜL: *(Completament fora de sí)* Mentixes! No eres més que una merda de gos! Pitjor que això! *(La solta violentament i Carol cau estrepitosament damunt el banc, plorosa i espantada)* El que passe entre nosaltres és cosa nostra i de ningú més! Ningú té que assabentar-se de res! Ho entens? Ningú! *(Pausa)* I tu dius que em vols? Bonica manera de voler! Cotilla asquerosa! No sé què fer-me amb tu i m'ho pagues així? Em desfaig en atencions, en mims, en detalls i tu..., tu cagant-la a la primera de canvi, com sempre!

- CAROL: *(Parlant a trontollons)* Raül, no t'enfades. Jo no parlo amb ningú... de res i molt menys de coses nostres... creu-me... Jo ja no vaig a cap lloc... Quasi ni veig als meus amics...
- RAÜL: *(Burlant-se-li, fent veu de titella)* Ui, pobreta innocent, si estic acusant-la injustament, en *lo* bona que és ella, en *lo* correcta que és ella. En *lo* meravellosa i encantadora que és ella. *(Ple de ira, li alça la veu)* No em faces tragar la teua merda, que apestes, bonyiga de vaca! Estic fart de tu! Inútil! Ho cagues tot!
- CAROL: *(Desfeta moralment)* Per què em dius totes eixes coses? Jo et vull..., et vull molt i ja no sé com demostrar-t'ho...
- RAÜL: *(Sarcàstic i burlesc)* Es nota, es nota tot el que em vols: amb tot el teu cor i fins al cel, veritat?
- CAROL: *(Sempre plorant i torcant-se les llàgrimes)* Faig fugina per estar amb tu, ja no vaig als assaigs de la banda, m'he deixat el ballet, mentisc als meus pares a tota hora, em pose la roba que tu vols, ja no quede mai en les meues amigues... Només vull que estigues content, que estigam bé els dos..., però de cop i volta reaccions així, i no ho entenc...
- RAÜL: *(Despectiu)* Damunt diu que no ho entén, la molt imbècil! Sí és que eres soca de remat! *(Ara trau de la seua motxilla un paquet de mocadors de paper i li'ls llança de molt mala manera, tant que acaven estavellant-se en la cara de Carol)* Nyas! I para ja de plorar i torca't eixos mocs i eixes babes, que em dónes fàstic!
- CAROL: *(Es neteja els ulls i es torca el nas)* Tranquil·litzat, per favor. Vine, seu al meu costat i parlem...
- RAÜL: *(Amb cara de repugnància)* Parlar? Seure jo amb tu? Això em faltava! *(Fent gala d'una grosseria superlativa i mirant-la amb sùmmum despreci)* Saps que et dic: que t'en vages a prendre per sac! No t'aguante ni un minut més! Agonia em dóna vore't! Ací et quedes! *(Se'n va com una fúria per l'esquerra)*

Escena 4

Carol es queda sola, tota perplexa, abatuda, desorientada; com abandonada enmig del no-res, sense saber reaccionar ni fer front a la situació. En això que apareixen per la dreta Cris i Maria, corrents, amb expressió d'angoixa i preocupació.

CRIS: Carol! Carol! Estàs bé?

MARIA: Paula ens ha tocat al mòbil, molt preocupada per tu. Nosaltres no ens hem pogut aguantar i hem vingut corrents a vore't... a vore si estàs bé... *(Les dos amigues s'asseuen una a cada costat de Carol. L'abracen sol·lícites, la veuen indefensa, atordida)*

CRIS: Estàs bé? *(Donant-se conter de la cara enrogida i espantadissa de Carol)* No, no estàs bé. Què ha passat? Què t'ha fet? Què t'ha dit?

MARIA: *(Carol està encara en estat de shock, no contesta)* Heu renyit? Vos heu barallat? Contesta Carol..., per favor... *(Mira a Cris molt preocupada. Li toca el front a Carol. A Cris.)* Tindrà febra? Està tremolant...

CRIS: *(L'agafa les mans i Carol comença a ploriquejar, quedament)* Sí, te febra... però en l'ànima i en el cor..., només cal vore-la.

MARIA: *(Angoixada)* Però què li passa? Està desfeta, no reacciona... Cap a on mira? Té la mirada perduda. Cris, jo la veig molt mal, tinc por..., què fem?

CRIS: Calmar-te, que posant-te així, amb tant de nervi no l'ajudarem gens. *(Mirant adolorida a Carol)* Carol està en shock, Maria; per això té la mirada perduda, per això no parla. Portem-la a sa casa.

MARIA: Què diran els seus pares quan la vegem així?

CRIS: Pots imaginar-t'ho... Que colp més dur per a ells. Se'ls caurà el món damunt.

MARIA: *(A punt de plorar, colpida)* Què mal pinta el panorama. Estic espantada, Cris. Al remat, Paula tenia raó.

CRIS: Per desgràcia, sí. Sols espere pel bé de Carol que no siga massa tard. Nem. *(Ajuden a Carol a alçar-se i se l'emporten. Carol va entre les dos amigues tal i com si fora un ninot desmanyotat, sense força ni voluntat)*

A C T E III

Escena 1

Entren Carles, Josep i Pere per la dreta. Xarren animadament, encara que se'ls veu tristos i colpits. Vestixen tots tres xandalls i duen cadascú borses d'esport.

CARLES: Xé, Josep, hem de dir-te que has tingut un gest molt bo, molt d'amic; ens referim al fet de suspendre la quedada que havies programat en el 'Pink'.

JOSEP: Mireu, després del que li ha passat a Carol és el mínim que podia fer. No estem per a festes. Ja posaré una data quan ella estiga bé del tot. I eixe dia podrem fer una doble celebració: per la meua beca a Itàlia i per... la llibertat de Carol.

PERE: Ja han passat tres setmanes des que..., des que trencaren definitivament. Estarà millor? Això espere.

CARLES: Està millor, Pere, sí, però la processó anirà per dins. Eixe tio deuria estar tancat, per *borrego*. Però no, de moment campa solt com si res haguera passat.

JOSEP: Sí, solt, total per no tindre antedecents, per ser menor i perquè Carol no l'ha denunciat. Es veu que la tractava com un drap, el molt animal. No té consciència ni dignitat. A això li deia ell estar enamorat?

PERE: Eixe no sap el que és voler ni respectar. No coneix modals ni educació. Que no el veieu com mira i com bufa? Pareix un bou salvatge a punt d'embestir a tota hora. Pobra la xica que caiga en la seua repugnant xarxa. Gràcies que a Carol l'hem lliurat a temps.

CARLES: Així i tot, ben fotuda que estarà. Els miserables éstos fan més mal que una pedregada: roseguen i roseguen per dins fins deixar-les buides, i així, desarmades del tot, ells poden dominar-les a plaer.

JOSEP: No entenc com el molt balou aquest encara bé a classe tots els dies; i com si tal cosa, més tranquil que unes Pasqües. En eixa cara dura de cràpula vulgar, i damunt actuant com si no haguera trencat un plat.

PERE: Ningú li fa cas. Mira si és pocavergonya que a l'hora de l'esplai sol parlotejar fent-se el xulo, el més sabut de tots i el més entès en temes de xiques i despotrica contra elles utilitzant un vocabulari groller. Ningú l'escolta, persuposat; ens dóna fàstic.

CARLES: Abans no parlava amb ningú i ara sembla que vol justificar-se i no calla mai. M'agradaria partir-li la cara a eixe degenerat.

JOSEP: Deixa-ho estar, Carles, no paga la pena que et poses a la seua altura. Eixe tipo no és més que escòria.

PERE: A l'Institut ningú suporta la seua presència, això és ben cert. És repel·lent, repugnant. Jo també opine que deuria estar tancat, en un reformatori, com a mínim.

CARLES: Crec que no tardarà gens en anar-se'n d'aquest Institut, ací ja el tenen més que fitxat i ninguna xicona li farà mai cas.

JOSEP: Si se'n va, cosa que desitge, espere que en Secretaria li posen un rètol ben gran en el seu expedient, i que diga en lletres ben grosses i clarament: 'Perillós. Maltractador', així on vaja estaran assabentats de la perleta que els va.

PERE: Millor encara, Josep, deuriem posar-li un segell al front que diguera: 'Anti-social. Mala Bèstia'. Si en públic la sacsava sense miraments, perquè això molts l'han vist, no vull imaginar-me el que li faria en privat.

CARLES: Recordeu quan Carol va estar tres dies sense vindre a classes? Doncs, les xiques, lligant ara cabs, diuen que després d'aquell sobtat absentisme duia un ull amb una coloració sospitosa, i no de maquillatge, precisament.

JOSEP: Sí, jo ho recorde bé, vaig parlar amb ella aleshores, i al preguntar-li per la blaüra em va dir que en la classe de gimnàstica s'havia espatlat fent la voltereta.

PERE: Crec que Carol va ser molt ingenua, i massa incauta.

CARLES: Estava enamorada, Pere, i els tipos éstos es valen d'aquesta circumstància per a fer i desfer a la seua gana.

JOSEP: Enamorada: per això se n'aprofiten tant els cràpules infames éstos, tot en nom de l'amor. I confundixen, i controlen, i dominen, i obliguen i fins i tot, colpejen.

PERE: Colpits estem tots. Tots. I pensar que tenim que seguir tragant-nos al sàdic eixe per nassos. En classe reina una gelor estranya. Ningú el vol tindre prop, com és lògic, però les aules són com són, i a algú li toca la desagradable papereta de tindre'l de company de banc.

- CARLES: Doncs, imagina't com es sentirà Carol al vore'l, perquè encara que l'evite, l'Institut no és una gran ciutat, i poden creuar-se en qualsevol moment.
- JOSEP: Deu estar passant-les *canutes*. Tots murmuren, tots fan rotglets quan ella passa. Tots la miren com si fora un *bitxo raro*. Si no aguanta la pressió, serà ella qui acave canviant-se d'Institut.
- PERE: Sí, jo també ja havia pensat en això. De totes maneres ha sigut molt valenta de continuar anant a l'Institut, estant les classes tan prop l'una de l'altra. Però si se'n va seria molt injust, sent ella la víctima. Tenim que ajudar-la entre tots; tots fer una pinya i fer alguna cosa per a que tipos com Raül no campen solts i facen el que se lis dóne la gana.
- CARLES: I damaunt que queden immunes, absolutament lliures de càrrecs.
- JOSEP: Per a continuar amb les seues maldats, tan tranquils i com si tal cosa.
- PERE: Em sent tan impotent, sabeu?, i tan rabiós que no voldria tupar-me'l mai de cara pel carrer.
- CARLES: Així ens sentim tots, t'ho assegure, Pere. Però bo, què vos sembla si demà en tutoria continuem parlant amb els professors de tot el que hem reflexionat? Ara (*mira el seu rellotge*) nem, que ja és l'hora de l'entrenament.
- JOSEP: Sí, *mone*. A vore si desemboirem el cervell. Tinc el cap com un bombo.
- PERE: I jo. Anem, que un poc d'esport ens vindrà molt bé. (*Se'n van els tres amics per l'esquerra*)

Escena 2

Veiem entrar per la dreta a Carol que va de pas, per tant el seu anar és ràpid i fluït. Du unes carpetes i un par de llibres en les mans. Vestix a la manera juvenil i coqueta que acostumava. Immediatament per darrere apareix Raül, corrents i cridant-la a viva veu. Carol s'atura, però sense girar-se. Ella es queda gelada, sense respiració, espantada, no sap què fer.

- RAÜL: Carol! Carol! Espera! Vull parlar amb tu!

CAROL: *(Li contesta amb fermesa, donant-li l'esquena, no s'atreuix a mirar-lo a la cara)* Jo no... jo no vull parlar amb tu... No tenim res de què parlar.

RAÜL: *(No l'escolta)* T'he fet mil cridades al mòbil, t'he deixat un centenar de missatges. No contestes mai. No ho entenc. Si és per la bobada d'aquell dia, no faces cas, *tia*, vaig tindre un mal moment, això és tot. Que no em coneixes ja? Perdona'm. Tant el vaig dir? *(Fent-se el simpàtic)* Jo ja no me'n recorde, veus? I després de tot la culpa la va tindre la estúpida eixa de la teua amigueta Paula, per ficar els nassos on no tocava. És normal que les parelles es barallen, saps?..., però després tornen... No sé per què tu m'has deixat penjat... I sóc ara la *comidilla* de tot l'Institut i de lo que no és Institut. Això que has fet està molt malament, m'has castigat injustament i m'has deixat en pèssim lloc. *(Pausa)* Però no passa res..., jo et perdono... perquè et vull massa... A que saps que et vull massa? Vull que tornem, torronet... A que tu també vols que tornem? *(Ell comença a apropar-se-li a poc a poc, felinament. Ella, encara d'esquena, ho intuíx. S'alarma i s'espanta cada vegada més)*

CAROL: *(Nerviosa, girant-se)* No t'apropes! Atura't! Atura't! Mira que cride a viva veu i isc corretns!

RAÜL: *(Ell s'atura, rabiós)* Va, *tia*, no voldràs muntar-me un numeret ací, no? *(Se serena, busca una estratègia per a embaucar-la)* Tu què vols preciosa? Que canvie? Val, jo canvie, cap problema! T'ho promet. Veus?, tot solucionat. Això està fet. Sé que de vegades puc passar-me, ja saps que sóc un poc nerviós i de res m'altere, però això no es tornarà a repetir, ja voràs. *En lo guai* que ens ho passem junts, a que sí? A que em perdones? A que tu també vols que tornem?

CAROL: *(Ferma)* Mai! Mai! Ni et perdone ni torne amb tu mai en la vida! Lleva't això del cap i oblida't de mi per sempre!

RAÜL: *(Enfurit)* Ja t'han menjat el coco, a que sí, bonica? I tu li fas més cas a quatre merdosos que no saben res de res, eh? Seràs capaç de despreciar-me a mi que sóc l'únic que et considera, que et valora, que et vol? Eh? No em dius res? Què, que se li ha menjat la llengua el gat al meu torront d'ametla dolça? Contesta'm...!! *(Espera una resposta, però com ella no respon, s'envalentona ple d'ira)* Contresta'm!! Sàpies que per eixe camí vas ben enganyada, *tia*. Si em deixes tirat, tarrepentiràs. A mi ninguna *pelleranca* com tu

em deixa tirat, t'enteres? No vals una puta merda, ho sabies? Cap *tio* se t'acostarà mai, només cal vore't: lletja, horrorosa, insignificant. (*Xulesc i superb*) Si a mi, després de tot, em fas un favor, saps? *Ties* bones hi han a patades. Damunt que et feia un favor anant amb tu, véns ara a fer-te la interessant i la digna. Ademés ets una estreta, no vals per a res... Ets pitjor que una bonyiga!

CAROL: (*Armant-se de valor, el mira a la cara*) Calla, imbècil! Estàs boig, estàs malalt! Tens l'ànima buida! Més val que t'allunyes de mi per sempre. Per sempre! M'has entés? T'he denunciat. Sabies això? Per fi, t'he denunciat!! Així és que si seguixes molestant-me, voràs a la Policia molt prompte trucant a la teua porta. No tornes a dirigir-me la paraula mai més ni a creuar-te en el meu camí! Ves-te'n!

RAÜL: (*Envalentonat*) Ei, puteta dels collons, a mi tu no em parles així i a eixa denúncia ja estàs llevant-la que si no... (*se'n va cap a ella amb el braç en alt amb intenció de pegar-li una bofetada*)

CAROL: (*Posa la carpeta i els llibres a manera d'escuts i retrocedeix unes passes*) Atura't bord! Que si no: què, xulo? No em poses una mà damunt, que comence a xillar tan fort que ademés de sord quedaràs en evidència davant de tot lo món, encara més!

RAÜL: (*S'atura, mira al seu voltant. Burlesc*) Mireu la gateta sumisa en què s'ha convertit, en una lleona..., una asquerosa lleona de *pacotilla*. Qui són els que t'han instruït? Els tres pringats eixos d'amics teus o les golfes amb les que estàs sempre amunt i avall?

CAROL: (*Amb fàstic*) Estàs perquè et tanquen! Dónes llàstima!

RAÜL: (*Xulesc*) No m'ho digues.

CAROL: Fóra de la meua vista! Ves-te'n!

RAÜL: Si vull! (*Apropant-se-li, amenaçador*)

CAROL: Ves-te'n!

RAÜL: No sense abans deixar-te un regalet, per a que te'n recordes per a la resta dels teus miserables dies de qui mana ací, puta! (*S'abalança rabiós, fora de sí sobre Carol, amb la mà en alt. Just en eixe instant apareixen corrents sense alé, pel lateral dret, les amigues de Carol: Cris, Paula i Maria, cridant a viva veu. Raül quedarà acorralat entre les tres amigues i Carol. S'atura al vore-les entrar*)

Escena 3

LES TRES: Carol! Carol! Carol!
PAULA: (A Raül) Para, bèstia!
MARIA: (A Raül) Més val que no li toques un pèl!
CRIS: (A Raül) Fóra d'ací! Ja estàs desapareguent!

Escena 4

En això que pel lateral esquerre apareixen els tres amics de Carol: Carles, Josep i Pere. Vénen corrents, suats, sense alé i amb roba de practicar algú esport (pantaló curt i samarretes que indiquen que han estat jugant al fútbol o al bàsquet). Entre tots acaven acorralant Raül, que queda just al mig.

CARLES: Xiques, ací estem! Què passa?
PAULA: El que sospitavem. Éste (per Raül, l'assenyala despectivament) que l'ha pegat darrere a Carol i està... està 'molestant-la'.
JOSEP: (Provocatiu) Ah, sí? Què tant la molestava?
CRIS: Creiem que més del compte. De moment l'hem trobat amb un braç en alt.
PERE: No m'ho digues... (Sarcàstic) Un braç en alt?, això és de valents, sobretot si a qui li alça el braç és a una xica...
MARIA: Però trobe que ara que estem ací tots, s'ha cagat damunt.
CARLES: Carol, estàs bé?
CAROL: (Amb fermesa, però tremolosa) Molt bé. (Despectiva) Éste (per Raül), ja se n'anava.
PAULA: Més li val, pel compte que li trau.
JOSEP: (A Raül, enèrgic) Adèu: ja estàs tardant.
CRIS: (A Raül) Estàs sord o esperes una invitació d'acomiadament?
PERE: (A Raül, rabiós) O preferixes una despedida més sorollosa, com les que tu acostumes a gastar amb les xiques?
MARIA: Deixa'l que se'n vaja amb el rabo entre les potes, no és més que un covard, amb tu no s'atreveix, Pere. (A Raül, amb força, enèrgica) Desapareix!! Ja!!

RAÜL: *(Raül allibera el seu odi amb la mirada. Els mira a tots, un a un, desafiant. Alena fort, tanca els punys. Sembla una fera acorralada. Inicia el mutis, però al passar junt a Carol, li diu:)* Això no quedarà així. Tu i jo ja ens vorem les cares. T'ho jure. A mi ninguna miserable em deixa en ridícul. *(Se'n va per l'esquerra)*

Escena 5

PAULA: *(Encesa)* Serà malnascut...!

CARLES: *(Fuirós, vol anar rerre Raül)* Eixe necessita que li diguen quatre coses ben dites i l'ajusten els comptes!

JOSEP: Jo t'acompanye en l'operació!

PERE: I jo! El molt pocavergonya! Damunt amb amenaces!

CRIS: *(Juntament amb Paula i Maria, aturen als envalentonats amics)* Ei, vingau ací! Eixa no és la solució. No vos embruteu les mans. No paga la pena.

MARIA: Carol, estàs bé? *(S'apropa a ella, l'agafa carinyosa)* Estàs tremolant, tranquil·la, estem ací amb tu, no et passarà res. *(Carol comença a plorar amargament)*

PAULA: Va, no plores, Carol. Respira fons, serena't. *(Carol per fi se desmorona emocionalment, i quasi no pot mantindre's en peu)* Estem ací tots els teus amics. No et passarà res. T'acompanyem a ta casa. Nem, xics. Nem.

(Tots, amb l'amargura reflectida en el rostre, se'n van, recolzant i custodiant a l'angoixada Carol. Fan mutis per l'esquerra)

T E L Ó